

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2498/2025
11.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Бранислава Босиљковића и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Богдан Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1076/25 од 04.04.2025. године, у седници одржаној 11.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против става првог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1076/25 од 04.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против става првог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1076/25 од 04.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1286/19 од 01.07.2021. године, исправљеном правноснажним решењем истог суда П1 1286/19 од 31.12.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 125.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 90.000,00 динара и на име претпрљеног страха износ од 90.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.07.2021. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца у преосталом делу којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету на име душевних болова због умањења животне активности преко досуђеног износа од 125.000,00 динара до траженог износа од 150.000,00 динара, за износ од још 25.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова преко досуђеног износа од 90.000,00 динара до траженог износа од 120.000,00 динара, за износ од још 30.000,00 динара, на име претрпљеног страха преко досуђеног износа од 90.000,00 динара до траженог износа од 110.000,00 динара, за износ од још 20.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.07.2021. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име

трошкова парничног поступка исплати износ од 108.800,00 динара са законском затезном каматом почев од дана ступања услова за извршење до коначне исплате.

Решењем Првог основног суда у Београду П1 1286/19 од 16.08.2023. године одбијен је као неоснован захтев за исправку пресуде Првог основног суда у Београду П1 1286/19 од 01.07.2021. године.

Решењем Првог основног суда у Београду П1 1286/19 од 12.02.2024. године одбијен је као неоснован захтев за исправку пресуде Првог основног суда у Београду П1 1286/19 од 01.07.2021. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1076/25 од 04.04.2025. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда исправљена решењем истог суда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђено решење првостепеног суда П1 1286/19 од 16.08.2023. године и П1 1286/19 од 12.12.2024. године. Ставом трећим изреке одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против става првог и трећег изреке правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете, коју је тужилац, запослен код тужене, претрпео услед повреде на раду задобијене приликом обављања редовних радних активности. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 173, члана 174, члана 177. Закона о облигационим односима (који се односе на одговорност за штету од опасне ствари или опасне делатности), члана 192. Закона о облигационим односима (који се односи на подељену одговорност) и члана 200. Закона о облигационим односима (који се односи на право на правичну новчану накнаду за различите видове нематеријалне штете и начин одређивања те накнаде), већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој парници донели одлуку у складу са правним схватањем које је изражено кроз одлуке Врховног суда, а тужена уз

ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 04.04.2019. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 305.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић